

[Pürschel.]

Hensyn til den store Vanskelighed, det kan rumme for de prøveprocederende unge at skaffe sig det fornødne Antal Sager. Naar man dog ikke har ment at kunne gaa med hertil, er det, fordi man har fundet, at Hensynet til den paagældende Part krævede, at man ikke gik saa vidt. Hvor der er Tale om at prøveprocedere for Højesteret, har man altid at gøre med dygtige og rutinerede Sagførere. Ved Prøveprocedure for Landsretten har man ikke den samme Garanti. Det kan være og er gennemgaaende baade dygtige og samvittighedsfulde Folk, ogsaa ofte Folk med en vis Rutine, der prøveprocederer, men der findes Undtagelser, og blot det, at der er en vis Procent, der dog maa erkendes at være saa lidt rutinerede eller af saa lidt udviklet Beskaffenhed, at den paagældende Part ikke vil være veltjent med at faa dem beskikket som Sagfører, maa gøre, at man maa være betænkelig ved at give Landsretspræsidenten denne Beføjelse. Disse Betæneligheder har væset saa stærke, at Udvalget ikke har ment at kunne tage dette Forslag.

Ved Ændringsforslagene Nr. 15 til Lovforslagets § 11 og Nr. 19 til Lovforslagets § 18 foreslaar Udvalget, at man lader nogle Paragraffer gaa ud, som Ministeriet har sat ind i Lovforslaget efter et Ønske fra Udvalgets Side. Det viste sig, at dette Ønske førte til lidet heldige Resultater; om Fejlen nu er, at Udvalgets Ønske var urimeligt, eller at Ministeriet ikke var heldigt med Formuleringen, skal jeg ganske lade staa hen. Forslagene gik ud paa overalt at erstatte Ordet „Mand“ med „Person“, og det gav ganske pudsige Resultater, som f. Eks. naar man paa visse Punkter havde Kravet om, at „en god Mand“ skulde møde, saa kom der altsaa til at staa, at „en god Person“ skulde møde. Enhver vil kunne høre, at her er man kommet paa den gale Side af Plankeværket. I hvert Fald var der indenfor Udvalget, da man saa sit Ønske udformet saaledes, som det var sket, Enighed om at renoncere. Men jeg vil altsaa ikke have dette opfattet paa nogen Maade som en Bebrejdelse mod Ministeriet eller dets Embedsmænd.

Jeg kommer saa til Ændringsforslag Nr. 16. Dette Ændringsforslag drejer sig om, hvorvidt det skal være Justitsministeren eller Rettens Præsident, der skal paa-

lægge en Dommer, der bliver Genstand for en Injurie, at rense sig for denne Beskyldning. Det vil erindres, at det af Justitsminister Steincke var foreslaaet, at det skulde være Ministeren; jeg skal ikke komme ind paa denne Bestemmelses Forhistorie — jeg skal kun lige nævne Navnet Thorup — eller paa Debatten om dette Spørgsmaal, men kun sige, at jeg vedblive maa være af den Anskuelse, at Beføjelsen ligger rigtigt hos Rettens Præsident. Det socialdemokratiske Mindretal har skønnet, at den hellere bør ligge hos Ministeren, og stiller herom dette Ændringsforslag under Nr. 16.

Det konservative Mindretal stiller et Ændringsforslag under Nr. 17 om at lade Ordene „Uretskaffenhed i Embedsførelse“ udgaa, idet man mener, at dette naturligt gaar ind under „ærerørige Beskyldninger“ og ikke bør nævnes særskilt for ikke at give Anledning til Misforstaaelse. Men det er naturligvis ikke noget stort Spørgsmaal.

Et andet Spørgsmaal, der ogsaa kunde frembyde sig som et meget lille Spørgsmaal, men som jeg dog vil nævne, er Spørgsmaalet om Aarslisteudvalgets Sammensætning. Det vil erindres, at der i Rigsdagen i sin Tid stod meget heftige Kampe om, hvorledes Nævningernes Udtagelse skulde foregaa, og at man endte ved den Ordning, man nu har i Loven, hvorefter Aarslisten tilvejebringes af et Udvalg, hvis Formand er udnævnt af Kongen, og hvori i øvrigt sidder to af Rettens Præsident valgte og to af Kommunalbestyrelsen udpegede Medlemmer. Nu foreslaas det her med Motivering Simplifikation at lade de to af Rettens Præsident valgte Medlemmer udgaa. Jeg henviser herom til Retsplejeudvalgets Betænkning, som forekommer mig særdeles vægtig — det er Underbilag til Bilag 6 —, og hvorefter Simplifikationen ingenlunde kan siges at være blot Simplifikation, men man siger derom, at Forslaget synes i betydelig Grad at svække Garantien for, at Nævningernes Kaldelse ogsaa i socialt og politisk bevægede Tider sker paa betryggende Maade, og man gør opmærksom paa, at Aarslisteudvalgets Afgørelser er upaa-anelige. Jeg vil gerne lægge et stærkt og godt Ord ind for, at man ikke gennemfører denne Simplifikation.

Jeg kommer herefter til Ændringsfor-